



Świętokrzyski Lider
Akademii Wsparcia Małego Dziecka
I Ogólnopolskie Stowarzyszenie
Publicznych i Niepublicznych Żłobków
i Klubów Dziecięcych



Rady Porady

#10

Jak komunikować się z rodzicami, którzy nie współpracują w kwestii dobra dziecka?



wyjaśnia:
Patrycja Gwardecka
psycholog kliniczny

swietokrzyskaakademiiawsparcia.pl

Zadanie realizowane w ramach Projektu „Akademia Wsparcia – krajowy system wspierania rozwoju opieki wczesnodziecięcej w Polsce – 2024-2026” współfinansowanego ze środków budżetu państwa.



Komunikacja z rodzicem

Współpraca między opiekunką a rodzicem jest jednym z kluczowych elementów wspierania rozwoju dziecka. Jednak w praktyce zdarzają się sytuacje, w których rodzic nie reaguje na przekazywane informacje, bagatelizuje trudności lub unika rozmów.

Brak współpracy nie zawsze wynika ze złej woli często jest efektem lęku, przeciążenia, braku wiedzy lub poczucia bezradności. Dlatego komunikacja z takim rodzicem wymaga szczególnej uważności, profesjonalizmu i konsekwencji.



Zrozumieć perspektywę rodzica

Rodzic może nie współpracować, ponieważ:

- boi się, że zostanie oceniony,
- nie chce przyznać, że dziecko ma trudności,
- czuje się przeciążony obowiązkami,
- ma negatywne doświadczenia z wcześniejszych placówek,
- nie rozumie, dlaczego obserwacje opiekunki są ważne,
- nie wie, jak pomóc dziecku.

Zrozumienie tych mechanizmów pomaga prowadzić rozmowę z większą empatią i mniejszym napięciem.



Komunikować się językiem faktów, nie ocen

Rodzic, który nie współpracuje, często reaguje obronnie na interpretacje.

Dlatego kluczowe jest przekazywanie konkretnych, neutralnych obserwacji, np.:

- „W ostatnich trzech tygodniach zauważyliśmy, że dziecko nie reaguje na imię w grupie.”
- „Podczas zabaw ruchowych dziecko często traci równowagę i unika aktywności.”
- „W sytuacjach konfliktowych dziecko reaguje uderzeniem lub pchnięciem.”

Fakty są trudniejsze do zakwestionowania i nie wywołują poczucia winy.



Unikać tonu alarmującego

Rodzic, który czuje się atakowany, zamyka się jeszcze bardziej.

Dlatego warto stosować komunikaty:

- „Chciałabym podzielić się obserwacjami, które mogą pomóc nam lepiej wspierać dziecko.”
- „Może to być etap przejściowy, ale warto temu się przyjrzeć.”
- „Zależy nam, aby dziecko czuło się jak najlepiej – dlatego rozmawiamy.”

To buduje poczucie wspólnego celu.



Proponować konkretne rozwiązania, nie tylko wskazywać problem

Rodzic potrzebuje wiedzieć, co może zrobić.

Dlatego warto:

- zaproponować proste działania do domu,
- wskazać, jak opiekunki wspierają dziecko w placówce,
- zaproponować monitorowanie postępów,
- delikatnie zasugerować konsultację ze specjalistą.

Rodzic, który dostaje gotowe narzędzia, czuje się mniej bezradny.



Zachować konsekwencję i spójność zespołu

Jeśli rodzic unika rozmów, ważne jest, aby:

- cały zespół przekazywał te same informacje,
- komunikaty były powtarzane w sposób spokojny i regularny,
- dokumentować obserwacje (notatki epizodyczne),
- nie rezygnować z prób kontaktu.

Konsekwencja pokazuje, że dobro dziecka jest priorytetem.



Oddzielać emocje od faktów

Rodzic może reagować:

- złością,
- zaprzeczeniem,
- wycofaniem,
- obwinianiem placówki.

Opiekunka nie powinna brać tego do siebie.

To mechanizmy obronne, nie atak personalny.

Najważniejsze jest utrzymanie spokojnego, profesjonalnego tonu.



Świętokrzyski Lider
Akademii Wsparcia Małego Dziecka
I Ogólnopolskie Stowarzyszenie
Publicznych i Niepublicznych Żłobków
i Klubów Dziecięcych

**Wskazywać na wspólny cel:
dobro dziecka**

W każdej rozmowie warto wracać do tego, co łączy, a nie dzieli:

- „Chcemy, aby dziecko czuło się bezpiecznie i rozwijało harmonijnie.”
- „Zależy nam, aby wspólnie wspierać jego mocne strony.”
- „Działamy po to, aby ułatwić dziecku codzienne funkcjonowanie.”

To zmniejsza napięcie i buduje poczucie partnerstwa.



Kiedy rodzic nadal nie współpracuje?

W takiej sytuacji:

- kontynuujemy dokumentowanie obserwacji,
- regularnie przekazujemy informacje,
- zachowujemy spójność zespołu,
- dbamy o dobro dziecka w placówce,
- delikatnie, ale konsekwentnie przypominamy o możliwości konsultacji.

Opiekunka nie może zmusić rodzica do współpracy, ale może zapewnić dziecku wsparcie w ramach swoich kompetencji.